

„Antonița! Antonița! Nu se poate! Nu-mi cred ochilor! E visul visurilor! Incredibil! Unde alergi?“, a deschis el cu greu gura.

„Nu alerg, te privesc!“, a îngânat ea abia audibil.

„Ce faci aici?“

„Locuiesc, muncesc. Tu? Tu de ce ne-ai adus ploaia asta sâcâitoare?“

„Am venit să te văd!“, răspunse el prompt, fără să clipească.

„Nu te-ai dezvățat!? Iar torni minciuni cu ciutura?!“

„Scuză-mă, niciodată n-am s-o mai fac! Te rog să mă crezi că de data asta chiar spun adevărul!“

„Te iert pentru ultima dată! Nu glumesc!“

„Lasă, hai! Unde te duceai? Te-am oprit din drum?“

„Am fost la cârmuire, trebuie să internez o femeie, au apucat-o durerile facerii și mă tem de complicații, aici nu prea avem condiții. O transportăm la maternitatea raională, în caz de o intervenție mai serioasă, să aibă cine să i-o acorde.“

„Ești medic?“

„Felceriță la câteva sate! Și moașă, și chirurg! La nevoie – de toate! Mă pricep, am scos și un glonț din piciorul unuia care s-a împușcat accidental. Diferite necazuri, de la o zi la alta! Tu de unde ai picat, ce cauți aici? Ce faci? Hai să vorbim serios! Nu-mi spune ca ai venit să mă vezi, că nu te cred!“

„Dac-aș fi știut unde ești, de mult aș fi fost aici... Incredibil, incredibil că te-am întâlnit!“

„Nici mie nu-mi vine să cred!“, rosti ea, privind cu un fel de îngrijorare în stânga, apoi în dreapta.

„Ce te uiți prin părți? Nu-mi spune că și tată-tău este aici cu tine și te temi să nu dea peste noi! Eu trebuie să mă tem, nu tu! Pe mine m-a fugărit de la poarta voastră, nu pe tine!”

„Tata?... Nu te-a fugărit nimeni! Tu ai fugit. El se uita la tine și a râs în hohote de cum îți scăpărau călcăiele, așa mi-a povestit el atunci și eu am plâns de necaz! Cât am suferit de dor! Te-ai lăsat repede de mine, repede ți-a trecut dragostea!”

„Repede? Ți se pare!”

„N-ai mai dat nici un semn de viață! Și tata mereu mă întreba glumind pe seama ta... Avea dreptate! A demonstrat-o timpul!”

„Niciodată n-am să uit spaima și fuga aceea! Venisem cu intenții serioase, eram gata să mă însor cu tine! Nu glumeam! Că de ce mă înfățișasem atât de vajnic la poarta voastră, dar cine să mă asculte?!”

„Eu!”

„Anume din dragoste pentru tine! Am fugit, dar m-am întors să văd ce-i cu tine. N-am mai îndrăznit să intru. Am ascultat de după gard dacă nu cumva te bate.”

„Și de atâta frică n-ai mai îndrăznit să intri?! Să fi trimis vreun pețitor, că așa se face, cum aveai să-mi ceri mâna dacă tremurai ca varga? Cine avea să-ți dea fata? Tata?”

„Nu de frică, tremuram de emoții.”

„Tremuram! Tremuram bine! Iar când l-ai văzut în poartă, ai uitat și cum te cheamă! El poate ar fi vrut să te invite în casă, dar, dac-ai rupt-o la fugă...”

„Adevărat! Era autoritar. Cum de te-a lăsat să pleci de acasă? Cum de ai ajuns tocmai aici?”

Respect pe „Simplu, după repartizare! Am absolvit școala de medicină, sunt felceriță.“

„Nu-mi vine să deschid ochii, visez... Chiar tu ești în fața mea?!“

Și, ca să se convingă, se apropie cu dorința s-o sărute, la care ea se feri brusc, privindu-l dojenitor.

„Să ne vadă toți!“, și stânjenită privi de jur împrejur.

Case, geamuri cu perdele albe dantelate, brodate cu flori mari, dincolo de care răzbătea privirea ochilor curioși, a multor ochi foarte curioși, răbdători, așteptători. Se intuia o suflare de om, de oameni. Suflarea clătina perdelele, ele tremurau o vreme, se linișteau, apoi o altă suflare, una și mai curioasă își băga nasul clătînându-le iar, mai tare. Tremurul perdelelor se observa și din stradă. Altă suflare privea cu un ochi prin ochiurile rare de horboțică. Suflarea încerca să-și întregească observațiile, să nu te lase în mijlocul drumului să-ți faci tu de cap. Ea te veghează, ea este mereu pe poziția de observator sever și fidel al principiilor moralei ortodoxe.

„Bine, atunci aveai frică de tata, acum cine nu te lasă? De ce te ferești? Nici acum să n-am șansa? Nici acum să nu te sărut?“

„Acum nici atât!“

„Nu mă înnebuni, că nu mai rezist!“

„Simplu, sunt căsătorită...“

„Tu? Vai de capul meu! Doar surprize toată ziua, una mai tare ca alta!“

„Nu te mai văicări atâta, că nu te prinde!“

„De ce mă mai mir!? Toți și-ar dori o fată ca tine!“

„Hai mai bine zis să-ți fac cunoștință cu soțul meu, oricum n-ai unde dormi în altă parte, nu-i așa?”

„Poate doar la președintele de colhoz, dar, sincer, ar fi bine să-l cunosc abia mâine-dimineață... Pentru binele lui... Căci, la sigur, nu se așteaptă să-i pice bob-sositor la drum de noapte un corespondent tocmai din capitală. Și acum chiar ard de nerăbdare să-l văd pe norocosul care mi te-a furat!”

„Nu m-a furat! M-am dus cu el de bunăvoie!”

„Din dragoste?”

„Hai, dacă vrei să vezi unde locuiesc, mergem întâi la punctul medical. Știi, cândva îmi doream să lucrez alături de omul drag. De doi ani suntem zi și noapte împreună și... și...”

„Nu cumva ți-ai îngropat viața în acest sat?”

„Nu, nu... Fac și facultatea... Mai vedem...”

„Bravo! La fără frecvență?...”

„Medicina nu se studiază la fără frecvență... Sincer, nu știi cum să împac capra cu varza. Cât timp a fost și el student, a fost cum a fost, am locuit într-o cameră de cămin studentesc, de acum înainte nu știi cum va fi cu facultatea și familia. El a primit repartizarea tocmai aici.”

„Mărită-te cu mine și hai la Chișinău!”

„Vrei să-l bag pe tata cu zile în mormânt?”

Punctul medical era într-o casă pe care colhozul o achiziționase, mai bine zis o confiscase după ce proprietarul cu numeroasa și săraca lui familie au fost deportați în Siberia ori în Kurgan, nimeni nu mai știe unde exact.

Respectiv Casa mică, cu două camere. Tocmai bună pentru un punct medical. O cameră pe stânga, alta pe dreapta, pe mijloc o tindă îngustă, care mai era separată în două de o perdea din tifon bine apretat, astfel că în partea din fund se formase o cămăruță auxiliară. De acolo se auzea un zăngănit straniu. Mi-a dat în nas un miros specific. Mai târziu am înțeles că era de la seringile ce fierbeau, clocoteau la foc încet pe un reșou electric, într-o cratiță emailată. Din camera din dreapta, care era cu ușa închisă, s-a auzit un răcnet ca din gură de șarpe. M-a speriat bine. Nu știam că o femeie care vrea să aducă pe lume un copil poate răcni atât de tare. Cu așa un țipăt trezește și mortul din sicriu, mi-am zis, și am încercat să mă liniștesc. Antonia s-a grăbit la ea, trăgând ușa după sine. M-am pomenit de unul singur în acea tindă scundă și întunecoasă, când din camera de pe stânga s-a deschis brusc ușa, iar în hol a apărut un bărbat înalt, îmbrăcat într-un halat alb, descheiat la toți nasturii. Părea gata să plece, am dedus eu, pentru că reușise să-și scoată o mânecă. Văzându-mă, se opri brusc. M-am boțit de timiditate, m-am șifonat pentru că nu știam unde s-o apuc, ce să-i spun. Pe loc îmi pieriseră toate abilitățile de ziarist-cercetător trimis de partid ca *să-i ardă*.

Ploaia nu contenise. Din cuierul de după ușa de la intrare luă pelerina pe care o lăsase Antonia. Cu mâna pe acea pelerină, reuși să mă privească mai atent, cu o curiozitate nemascată, iar în privire i se citea o întrebare neenunțată: ce caut acolo? Mă confundase probabil cu medicul de pe ambulanță. L-a trădat decepția de pe față, când a realizat că nu sunt cine a crezut că ar fi

Respect trebuie să fiu. Cel puțin așa mi s-a părut. Antonia ieși din camera destinată pentru nașteri, ne-a examinat rapid pe ambii și, foarte lejer, privindu-mă în ochi, mi-a spus:

„Fă cunoștință, este soțul meu – Nicanor!“

„Tudor“, am spus eu și i-am întins mâna, fără să-mi anunț numele Cocargea. Uneori mă rușinam de el, un complex din copilărie, când mă strigau *c-o cârjă*.

Dobitocul! l-am insultat în sinea mea. *Mi-a luat-o, dobitocul!* a gemut orgoliosul din mine și m-am lăsat cuprins de o tuse ostentativă, la care Antonia s-a alarmat.

„Ai răcit? Păi, cum altfel, dacă ești ud-leoarcă! Trebuie să dezbraci cămașa, imediat mergem acasă să-ți dau o haină uscată, o frecție cu *troinoi*, un ceai fierbinte!“

„Și usturoi!“, a adăugat Nicanor cu seriozitate, privindu-mă suspect de lung.

M-am mirat că a găsit puterea să nu mai comenteze nimic. Oare eu în locul lui ce aș fi făcut? E haios să te poziționezi de partea celui alt în situații dificile. N-am reușit să-mi imaginez ce aș fi făcut într-o astfel de situație de criză. Nici să empatizez cu el n-am putut.

„Au trimis mașina, trebuie să pice în câteva minute, ar fi bine să rămâi cu gravida... Mai are până va naște, nu te teme, se teme ea și pentru tine. Bine că n-am riscat, c-am luat toate măsurile de prevenție, fătul vine într-o poziție nefirească, la raion au condiții...“

Tirada de comentarii era mai mult pentru mine. Nicanor probabil a dat din cap, eu nu l-am văzut. L-am auzit cum tăcea. După ce Antonia și-a încheiat instrucțiunile, ne-am pornit spre casa lor. Nu departe de punctul medical, închiriau o cameră de la o bătrânică. De fapt, băbuța le cedase căsuța ei bătrânească, pentru